

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

VELIKONOCE JSOU SVÁTKY VZKŘÍŠENÍ
A NADĚJE, KTERÁ PŘEKRAČUJE VŠECHNY
HRANICE ČASU I SVĚTA.
PŘEJEME VÁM NADĚJI, ODVAHU A VÍRU
V MALÉ I VELKÉ ZÁZRKY.

Tým Domácího hospice 14 pomocníků

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 31. 3. – 27. 4. 2025

31. 3. Po – – –

1. 4. Út KA 18.00 za ++ Jana a Cecilii Novotné a živé z rodiny

2. 4. St KA 18.00 za zdraví a Boží požehnání k narozeninám

3. 4. Čt KA 08.00 za ++ Štefana a Jozefínu

4. 4. Pá KO 17.30 pobožnost křížové cesty

od 16.30 v KO svátost smíření

KO 18.00 za zdraví a pokoj v rodině

5. 4. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za dar Ducha svatého pro Terezií

6. 4. Ne 5. NEDĚLE POSTNÍ

KO 08.30 za + Ludmilu Kadlecovou a za + Marii Stehlíkovou a rodiče

KO 14.00 adorace NSO (do 16.00)

7. 4. Po – – –

8. 4. Út KA 18.00 na úmysl dárce

rytmika

9. 4. St KA 08.00 za uzdravení Marie

10. 4. Čt KA 08.00 za zdraví a Boží požehnání k narozeninám

11. 4. Pá KO 17.30 pobožnost křížové cesty

KO 18.00 za + Štefana

12. 4. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za + Ladislava

13. 4. Ne KVĚTNÁ NEDĚLE

žehnání ratolestí a průvod

KO 08.30 za + Hendryka Gurgula

začátek obřadů na náměstí před farou

14. 4. Po	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE	KA 18.00	na úmysl Pavla	
15. 4. Út	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE	KA 18.00	za zdraví a Boží požehnání k narozeninám	
16. 4. St	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE	KA 08.00	za † Irenu Smataníkovou	
17. 4. Čt	ZELENÝ ČTVRTEK	KO 18.00	mše na památku Večeře Páně za živé a †† z rodu Farských a za † Jiřího Jandu	
18. 4. Pá	VELKÝ PÁTEK	KO 18.00	obřady Velkého pátku	<i>den přísného postu sbírka na Svatou zemi</i>
19. 4. So	BÍLÁ SOBOTA	KO 10.00 – 19.00	adorace NSO u „Božího hrobu“	
		KO 20.00	velikonoční vigilie za farníky	
20. 4. Ne	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	KO 08.30	za †† Annu a Františka Stránské	<i>žehnání pokrmů</i>
		CH 15.00	na úmysl	
21. 4. Po	PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ	KO 08.30	za †† rodiče	
		CH 15.00	na úmysl	
22. 4. Út	ÚTERÝ VELIKONOČNÍ	KA 18.00	za uzdravení Lenky	
23. 4. St	STŘEDA VELIKONOČNÍ	KA 08.00	za †† rodiče Škodovy a Pekárkovy	
24. 4. Čt	ČTVRTEK VELIKONOČNÍ	KA 08.00	za † Věru Kodejšovou, Jiřího Jána a manželku Libuši	
25. 4. Pá	PÁTEK VELIKONOČNÍ	KO 18.00	za †† Marii a Annu s manžely	
26. 4. So	SOBOTA VELIKONOČNÍ	DD 13.30	za farníky	
		KA 18.00	za † Jaroslava Tichého a manželku	
27. 4. Ne	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)	KO 08.30	za † Milicu Karmáškovou a rodiče	

jsme a budeme pro věčnost souzeni v každém svém skutku. Kříž je především mírou, vůči které můžeme hodnotit každý svůj záměr a poopravit ho tak, aby skutek z něho vzešlý obstál na soudu pravdy a lásky.

Pohled na kříž zachraňuje

Pohled na kříž zachraňuje ve chvílích, kdy nás pokřivenost tohoto světa drtí až k smutku smrti. Všichni se samozřejmě a pochopitelně obáváme a děsíme smrti. Milujeme život. Smrt nám ho bere. Zde však hledíme na vydání života. V poklesnutí Kristovy hlavy uhlídáme gesto nejhlubšího, nejpokornějšího klanění před Bohem, Pánem všeho života. Otevírá se nám tu jiný pohled na smrt. Smrt, kterou chápeme jako tu, která nám vyrvе z rukou vše, co jsme získali, a sklátí nás z jasu života v temnotu hrobu, ustupuje zde smrti, která je utichnutím a posledním obdarováním života docházejícího vyvrcholení. Nestačí chladně a přesně naplňovat zákony správného jednání.

Ani to není ještě vše. Kristův kříž ukazuje plnost znamení kříže také v tom, že jednak doplní ono založení prostoru, když se na chvíli objeví v kopí vojákově třetí dimenze, jednak ukáže, že centrum tajemství neleží v geometricky daném středu kříže, ale je vysunuto vně, do srdce Ježíšova. Poukazuje tak k napětí mezi harmonií a systematikou a ke sporu mezi životem a konstruktem.

Nestačí být bezcitným dobrákem a slepit z dobrých skutků geometricky přesný obraz života. Je nutné svobodně milovat, pocítit trysknutí soucitu, nechat se strhnout láskou k pravému životu, který nelze spoutat do moralistních schémat nebo racionálních výpočtů. Centrum tajemství porušující geometrii kříže na ni však zároveň ukazuje. Známe to dobře i z jiných případů malého porušení přesné souměrnosti. Víme například, jak rozkvetе geometricky přesně prostřený stůl, když na něm drobně posuneme několik předmětů. Víme, jak dokonalost mnoha šperků je vyjádřena malou záměrnou asymetrií. Víme také, jak se

podivně změní tvář člověka, když k obrazu jedné její poloviny přidáme její přesný zrcadlový obraz. Položení Kristova srdce na kříži je provždy obrazem pevnosti zákona a vítězství lásky.

Pohled na kříž vyžaduje i odvahu

V našich domovech je kříž rovněž oním centrálním bodem, od kterého se počítá prostor, a to především prostor sociální. Nikdo z členů rodiny nestojí v jejím středu, všichni tu stojí v rodinném kruhu kolem Krista. Křesťanská rodina i středověká obec jsou tak v radikálním slova smyslu demokratické, a to ne jen v rovnosti před zákonem dohodnutým lidmi, ale právě a především před zákonem Božím, který v podvojném-jediném velkém přikázání žádá úctu a vděčnost k Bohu, lásku a zájem pro bližní.

Kdyby se člověk dlouhým hleděním na kříž vnitřně a ve skutečích rovnal do jeho vyvážení, celý svět by se v něm rovnal. Kdyby dlouhým hleděním z vlastní bédnosti přivykal pohledu do Kristovy tváře, nestal by se mu jedenkrát tento pohled peklem zděšení. Kdybychom s úctou chovali ve svých domovech kříž, nestanuli bychom ve smrti před neznámým soudcem, králem děsivé vznešenosti, ale před mužem slabosti znalým, kterému jsme nabídli domov a odřekli se mnohého, co je sice sladké, ale také sobecké, aby se tu necítil cizí.

Takové hledění na kříž však vyžaduje odvahu. Uvidíme totiž pravdu o sobě a máme ji přijmout. Nejenom, že se nám objeví mnohé naše pokřivení, ale zahlédneme i své hrozné podoby. Při pohledu na kříž vystává před námi celá kalvarská scéna a mění se v jakési zrcadlo. Poznáváme se v něm. Jednou v bolestí ztrnulé postavě apoštola Jana, jindy v hořekující Maří Magdaléně, opět jindy ve sprostotě biřící či v uspokojené učenosti zákoníků rozšafně řídících záležitosti svého národa.

CO VLASTNĚ ZNAMENÁ KŘÍŽ?

Kříž je nejznámější symbol křesťanství. I v naší době, která o náboženství mnoho nebdá, setkáváme se s tímto znamením stále: na chrámových stavbách, na významných místech a budovách, v polích u Božích muk, na hřbitovech, v mnoha domácnostech a také v pracovnách, na zlatých řetízcích zdobících šije žen, na schránkách se smrtelným obsahem, nad lékárnami, na záchranných vozech, nad stanovištěm lékařů... Co vlastně znamená kříž?

Kříž ještě dříve, než byl posvěcen tajemstvím smrti Božího Syna, byl znám a užíván. Označoval důležitá místa. Hle, zde se cos paměti hodného stalo. Zde někdo zahynul, jiný unikl, zde někdo věčným spánkem odpočívá. Zde je to místo, od něhož lze pochopit rozličné příběhy.

Setkání vertikály a horizontály

Kříž, ať už v jakémkoli tvaru, byl vždy především setkáním dvou směrů, vertikály a horizontály, odjakživa spojených s dimenzí ducha a těla a s mužským a ženským principem. Jeho střed byl bodem, od něhož se budovalo pochopení prostoru, v němž vše mohlo být popisováno jako ležící nad a pod, vlevo a vpravo. Podstatným na tvaru kříže bylo právě setkání a tajemství. Vždyť v běžné zkušenosti máme vepsáno, že na křížovatkách cest se setkávají osudy a stojíme před rozhodnutím, kterým směrem se vydat. Ne náhodou, ale s intuitivní jistotou bylo písmeno x vybráno za označení neznámé v rovnicích. Stejně přirozeně označíme v knize křížkem místo, kde se tok autorových myšlenek setká, střetne či rozchází se směrem našeho uvažování.

Znamení lásky

Toto vše si kříž přináší z doby předkřesťanské. Význam kříže je však dnes dán nepochopitelnou velkopáteční událostí Kristovy smrti. U kříže na Kalvárii stojíme před oním bodem, do něhož jakoby vše směřovalo a odkud je možno odvinout veškerý smysl a pochopení každého života.

Když si učení návštěvníci svatého Bonaventury udivení celistvostí a hloubkou hostitelova poznání přáli prohlédnout jeho knihovnu, odvedl je svatý mistr do alkovny, kde nebylo nic než toliko veliký krucifix, nejčistší, nejživější, nejhlubší pramen poznání. Z téhož zdroje poznání čerpal i sv. František z Assisi a bezpočtu dalších.

Již sám tvar kříže obsahuje veliké poučení. Je to tvar vyvážený, ne však podle všech os symetrický. Pozemská horizontála, přesně vymezená a zřetelně kratší, jako by byla duchovní silou vynášena do výše po neomezené vertikále kořenící v zemi a vztahující se k nebi. Její potřeba pro vznik kříže je ovšem nutná. Čistá vertikála je toliko kůl. V určitém bodě musí se duchovní trysknutí rozevřít v náruč horizontály, aby mohlo vzniknout znamení lásky. Gotická úcta k duchu a renesanční úcta k tělu v úměře kříže stojí v pozadí oněch nádherných obrazů žen-duší, které vytvořili mistři z počátku renesance. Stačí jediný příklad, aby se objasnila tato skutečnost. Na anatomických studiích Leonarda da Vinci nelze přehlédnout tvar kříže v pozadí. Tyto studie jsou však také hledáním nejdokonalejší proporcionality krásného lidského těla a posloužily jako východisko k mnoha hermeneutickým úvahám o vyváženosti lidského žití. Abychom pak nebyli na pochybách, že Leonardo vskutku byl veden křížem, vzpomeňme na to, že na svém posledním velkém díle nechá svatého Jana Křtitele s úsměvem skrývaného tajemství, ba s úsměvem nad divákem postaveným před nerozluštitelnou hádanku, gestem poukazovat na jeho křížem ozdobenou hůl.

Toto velké, vše ovládající tajemství kříže se zjevuje teprve, když byl kříž použit jako míra člověka, když byl přiložen jako zkouška životní opravdovosti k údům Syna Božího, který tvrdšíjně sám sebe nazýval Synem člověka. Když byl Kristus shledán pravdivým až k smrti, stal se krucifix mírou veškerého soudu Božího. Jím

SVÁTOST SMÍŘENÍ VE SVATÉM TÝDNU:

Pondělí	14. dubna	–	14.00 – 17.00	na faře
Úterý	15. dubna	–	14.00 – 17.00	na faře
Středa	16. dubna	–	14.00 – 17.00	na faře

Jelikož jsou letos Velikonoce později, prosíme o včasné nařezání jívových ratolestí na Květnou neděli.

Příprava kostela na Velikonoce a jarní úklid jeho okolí se uskuteční v sobotu před Květnou nedělí – 12. dubna od 9.00 h. Můžete vzít i vhodné náradí na úklid chodníků a trávníku.

V případě velmi nepříznivého počasí proběhne v tento den pouze úklid a příprava interiéru kostela.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY V OKOLNÍCH FARNOSTECH

	13. 4. Květná neděle	17. 4. Zelený čtvrtek	18. 4. Velký pátek	19. 4. Velikonoční vigilie	20. 4. Neděle velikonoční
Bozkov	10.00	18.00	18.00	20.00	10.00
Jilemnice	09.00	19.00	19.00	20.00	09.00
Mříčná	07.45	17.00	–	–	07.45
Paseky n. J.	15.00	–	–	–	15.00
Roprachtice	–	–	–	–	10.30

SLAVENÍ VELIKONOC VE FARNOSTI SEMILY

Milí farníci i vy, přátelé, kteří do našeho společenství přicházíte méně často, přijměte pozvání prožít velikonoční svátky v naší semilské farnosti.

KVĚTNÁ NEDĚLE 13. DUBNA

Do **Svatého týdne** vstoupíme Květnou (pašijovou) nedělí. Před mší svatou se shromáždíme před farou na Komenského náměstí a žehnáním ratolestí a průvodem si připomeneme Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma. Po průvodu při mši svaté v kostele vyslechneme pašije – zprávu o utrpení našeho Pána Ježíše Krista, jak ji zaznamenal ve svém evangeliu sv. Lukáš.

Po mši svaté připravujeme tradiční velikonoční **misijní jarmark**. Tentokrát bychom výtežek věnovali organizaci Lékaři bez hranic, která působí v místech válečných konfliktů a poskytuje zdravotní péči potřebným. Budeme rádi, když se zapojíte do přípravy, pečení i vyrábění. Každý může něco přinést, ať máme bohatší nabídku. Děti už se těší na společné chvíle s Vámi u kafe a čaje.

ZELENÝ ČTVRTEK 17. DUBNA

Večerní mši na památku Večeře Páně vstupujeme do Velikonočního Tridua (třídění), vlastního jádra velikonočních svátků. Připomínáme si při ní ustanovení dvou svátostí – kněžství a eucharistie. Proběhne také tradiční **obřad umývání nohou**; opět prosíme, aby se připravili dobrovolníci, kteří se obřadu zúčastní. Na závěr večerní liturgie dojde k symbolickému přenesení Nejsvětější Svátosti do „Getsemanské zahrady“. Z kropenek s odstranění veškerá svěcená voda a znovu se doplní až z křestního pramene při velikonoční vigílii.

VELKÝ PÁTEK 18. DUBNA

Velký pátek je dnem **přísného postu**. Tento den církev neslaví žádné svátosti, ale rozjímá o utrpení Pána Ježíše.

Bývá zvykem, že se přes den vydáváme společně do přírody na **modlitbu křížové cesty**. Naším cílem bude letos křížová cesta Zlatnice u Vidochova.

Večer se sejdeme v kostele, abychom si ve zvláštních **obřadech Velkého pátku** připomněli Kristovo utrpení. Kostel je zcela bez výzdoby, oltář bez plátna, jsou odstraněny nebo zahaleny všechny kříže. V bohoslužbě slova vyslechneme zpívané pašije podle sv. Jana, proběhne obřad uctívání kříže a svaté přijímání.

S Velkým pátkem je již také tradičně spojena sbírka na Svatou zemi. Přispět můžete i během následujícího dne do určené pokladničky u „Božího hrobu“.

BÍLÁ SOBOTA 19. DUBNA

Na Bílou sobotu bude kostel otevřen od 10.00 do 19.00 h a všichni jsou zváni k tiché adoraci a rozjímání u „Božího hrobu“. Aby kostel nezůstal prázdný, prosíme, aby se jako každý rok na zvláštní papír napsali dobrovolníci, kteří zde v určitý čas budou přítomni.

Po západu slunce mohou začít obřady **velikonoční vigilie**. Vigílií (bděním) si připomínáme onu noc nocí, kdy náš Pán vstal z mrtvých. Je to nejdelší a nejkrásnější liturgie celého roku. Slavnost začíná mimo kostel žehnáním ohně a bohoslužbou velikonoční svíce, kterou opěvuje starobylý chvalozpěv *Exultet*. Následuje bohoslužba slova, ve které si připomínáme shrnutí celých dějin spásy. Poté je křestní bohoslužba, při níž církev přijímá nové katechumeny a všichni obnovují své křestní závazky. Závěr a vrchol velikonoční vigilie tvoří slavení eucharistie.

Po skončení slavnostní vigilie jsou všichni zváni na **agapé** v prostorách Charity Semily vedle kostela. Každý může něco přinést na společný stůl.

VELIKONOČNÍ NEDĚLE 20. DUBNA

Neděle Zmrtvýchvstání Páně je vrcholem Velikonoc a největší slavností liturgického roku. Na slavnou mši sv. velikonočního rána se sejdeme v 08.30 h. Podle starobylé tradice se tento den **žehnají velikonoční pokrmy** (pečení beránci apod.).

OHEŇ A SVĚTLO O VELIKONOCÍCH

Lucernarium

Křesťané v prvních staletích přejali od pohanů zvyk vítat večerní světlo zapalované lampy zvoláním: Buď pozdraveno, dobré světlo, buď pozdraveno milované světlo.

Křesťané v září lampy svítící do přicházející noci viděli světlo Krista, slunce, které nezapadá. Z modlitby konané v domácnostech se lucernarium, poděkování za světlo dostalo, do liturgie církve – uvozovalo večerní modlitbu díky za skončený den a proseb za odpuštění. Nejznámějším lucernariem je dnes v římské církvi poděkování za světlo při velikonoční vigílii: jáhen následován všemi přítomnými do temné katedrály přinese hořící paškál a s biskupovým požehnáním vyzpívá jménem celé církve chválu Bohu za světlo veliké noci. Tak jako chvála církve vzdávaná nad chlebem a vínem promění tyto věci každodenní potřeby v Tělo a Krev Ježíše, tak chvála církve vzdávaná nad svící a jejím světlem, promění tyto prosté věci v symbol vzkrísleného Pána.

Velikonoční vigilie – žehnání ohně

V liturgii se pozornost rozšířila záhy také na zdroj světla – oheň. A velikonoční vigilie dodnes začíná právě požehnáním nového ohně. V osmém století píše do Říma svatý Bonifác o jeho zapalování pomocí slunečních paprsků a ohniska čocky – nový oheň byl tak doslova dán z nebe. Ve středověké Florencii jej získávali z kamene, o němž se věřilo, že pochází z chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. Byla tak vyzdvížena mimořádně silná symbolika – Ježíšovo vzkříšení je tím plamenem, který vyšlehl z hrobu vytesaného ve skále a ozářil celý svět. V Římě se v této době oheň vykřesával z křemene. Snad kvůli nesnadnému způsobu jeho rozdělení se oheň připravoval již na Zelený čtvrtek, podle jiných svědectví na Velký pátek. Hořel ale ve skrytosti až do vigilie, kdy

s ním byla zapálena velikonoční svíce.

Zvyk velikonoční oheň žehnat pochází ze zaalpského prostředí, ostatně jako mnoho jiných žehnání v liturgii. Podle některých teorií by mohl snad mít původ v Irsku, kde byl oheň hojně používán při keltských pohanských rituálech. Požehnání církve živel exorcizovalo a zasvětilo pravé bohoslužbě; v daném prostředí bylo zároveň nástrojem inkulturace křesťanství.

Velikonoční oheň má více významů

Modlitbu, kterou v dnešní římské liturgii kněz žehná oheň, používá církev již více než tisíc let. Podle této modlitby má velikonoční oheň několik významů:

Jeho jas, který ozařuje temnotu noci, je obrazem Ježíše, který je odleskem slávy Boží (Žid 1,3) na jehož tváři Boží sláva zazářila do našich srdcí (2 Kor 4, 6). Do Boží slávy jsme totiž v Ježíši byli uvedeni (Řím 8, 30) a ona je zároveň cílem našeho života (Tit 2, 13). Oheň, který očišťuje (1 Pt 1,17), je také symbolem našeho očištění od hříchu, které přináší veliká noc. A konečně je povzbuzením, aby se i v nás rozhořela touha po Bohu, touha, která bude ochotná strávit sama sebe a být světlem pro druhé.

Lidé si dříve přinášeli oheň z kostela

V dřívějších dobách lidé na Velikonoce uhasínali své vlastní ohně a do domácností si přinášeli z kostela oheň nový, požehnaný. Také my každý rok z velikonoční vigilie odcházíme do svých domovů jako noví lidé. Požehnání ohně na počátku veliké noci předznamenává, co vlastně při bohoslužbě bděním, čtením Písma, křestním vyznáním a lámáním chleba slavíme: skutečnou a dokonalou obnovu našeho života v Pánu, obnovu, která má svůj počátek v Jeho zmrtvýchvstání a cíl ve světle Jeho slávy na konci věků.

P. Radek Tichý